

Fastelavn skulle jage det onde væk

Børnenes udklædning og tøndeslagning til fastelavn er egentlig et levn fra en gammel tradition. Tidligere var det de voksne, som med deres udklædning skræmte hinanden. Det var et symbol på at jage det onde ud af mennesket. At slå katten af tønden var det samme. Det onde skulle jages væk.

Det lyder fromt, men fastelavn var i virkeligheden blot fest og ballade. Men onsdagen efter gik man i kirken og lovede at leve et fromt liv, og man fik tegnet et kors med aske på sin pande af præsten, mens han sagde: »Husk, at du er støv, og til støv skal du blive.« Dagen kaldes derfor askeonsdag.

Derefter begyndte 40 dages karneval. Det var ikke nye festligheder, for karneval betyder: »Farvel kød. Efter fastelavnsfesten fulgte nemlig en periode, der varede helt til påske, hvor man ikke måtte spise kød.

Den gamle fastelavnstradition var temmelig iscenesat, men budskabet ved askeonsdag og fasten kunne vi overveje. Har vi af og til en periode, hvor vi

skruer ned for forbruget, vil vi blive mindet om, at de gode vilkår ikke er en selvfølge. Trækker vi også stikket helt ud for en periode for at finde ro, bliver der tid til at tænke på, hvad vi bruger tiden på, og at livet har en udløbsdato.

Søren Juul
Skovenborg

Illustration: BenHaman © Midjorney

Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK

70 300 150

Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

DOWNLOAD PÅ
Google Play

DOWNLOAD PÅ
App Store

Siger Bibelen noget om faste?

Læs svaret på: jesusnet.dk/svar/3390

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.

ISSN 0901-2362 - 124. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubkjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,

tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord.

Layout: Ben Haman

ET ORD MED PÅ VEJEN

FEBRUAR 2024

Hvilken kærlig far lader sit barn dø?

Troen på Gud forsvandt ikke, da sognepræst Jakob Søe Esmarch mistede sin 11-årige søn, men det blev sværere for ham at kalde Gud for sin far ▶

Foto: Ole Noermark Larsen

Simon Søe Esmarch blev kun 11 år. Den 7. november 2014 trak han vejret for sidste gang efter næsten to år med en ondartet tumor på hjernen. I bogen *Gud, hvor jeg savner ham* deler hans far, sognepræst ved Nørrelandskirken i Holstebro Jakob Søe Esmarch, sine bundærlige refleksioner fra sygdomsforløbet og familiens bearbejdelse af sorgen.

Han havde længe svært ved at kalde Gud for far.

»Jeg havde svært ved at bede fadervor, og der var salmer, som jeg ikke kunne synge med på. For eksempel *Ingen er så tryk i fare*, hvor vi synger 'Om han tager, om han giver, samme fader han dog bliver'. Det kunne jeg ikke forlige mig med, for hvilken kærlig far lader sit barn dø, selvom han har magt til at lade det leve? Det forstår jeg stadig ikke!«

Både sygdomsforløbet og tabet af sønnen har vist ham en ny dimension af den kristne tro.

»Vi fremhæver ofte den fredfyldte, trygge og glade tro som et forbillede, og den er bestemt også skøn, men frustreret tro er også tro. Det kan være den eneste tro, der holder i krisetid.«

I Guds hånd

På Simons gravsten har stenhuggeren mejslet en åben hånd under Simons navn ved siden af teksten: »Jesus siger: Jeg er opstandelsen og livet: den, der tror på mig, skal leve, selvom han dør.«

»Billedet af mennesket i Guds hånd er blevet enormt vigtigt for mig. Nogle gange kan jeg tvivle på, om hånden er der. Men jeg tror på, at når vi sukker og beder om at være i Guds hænder, så er vi der. Før Simons sygdom og død så jeg ofte mig selv som et lille barn, der lå trygt og glad i Guds hånd. I forløbet med Simons sygdom og død lignede jeg nogle dage mere barnet, der står og rusker i tremmesengen i vrede og frustration. Men også de dage var jeg i Guds hånd.«

Ingen garantier

Når han beder for sin familie, klinger det med, at der ikke er garanti for, at det går, som han ønsker.

»Gud lover, at han aldrig vil afvise nogen, der kommer til

Foto: Ole Noermark Larsen

ham. Vi er inviteret til at lægge alt frem for Gud, men der er ingen garantier for, at vi får, hvad vi beder om,« siger han.

»Jeg tror, at Gud er god og vil os det godt. Men det, som jeg og min familie har oplevet, virker ikke godt. Det kan godt give en utryghed i forhold til Gud, at der tilsyneladende ikke altid er sammenhæng mellem det, jeg tror om ham, og det, han gør eller lader ske. Men samtidig oplever jeg, at han ikke lader mig alene med min vrede og frustration.«

Stiller flere spørgsmål

»Jeg er også overbevist om, at Gud har taget imod vores Simon, og at han er i Guds hænder. Det giver tryghed og håb, men det giver stadig ikke mening til det, at han kun blev 11 år.«

Flere gange er hvorfor-spørgsmålet dukket op. Men nu søger han i mindre grad svar. Både fordi han nok aldrig finder et svar. Men også fordi han næppe ville acceptere det, hvis han fandt det.

»Jeg har brug for at fastholde, at Simons død for mig virker meningsløs, fordi forklaringerne let negligerer sorgen og ulykken. Men undervejs har det været godt for mig at stille mine hvorfor-spørgsmål til Gud, og jeg har erfaret, at når vi stiller vores ærlige og frustrerede spørgsmål til Gud, kan det åbne en troens vej, der ikke handler om at finde svar, men om relation til Gud, der frelser,« forklarer han.

»Det påvirker naturligvis også mit arbejde som præst, og nogle vil måske opleve, at jeg stiller flere spørgsmål, end jeg gjorde tidligere. Det må man heldigvis gerne som kristen og som præst – man skal ikke kun give de færdige svar,« understreger han.

Han har gjort sig mange tanker om det kristne håb, evighedshåbet i himlen.

»Det har været godt for mig at standse op ved Bibelens beskrivelser af himlen som et godt sted med glæde, lys og raskhed. Jeg er overbevist om, at vi vil kunne kende hinandens personligheder, så håbet om et gensyn er reelt.«

Ole Noermark Larsen
Redigeret af Morten Stubkjær Klausen